KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 6.7.2022 r.
COM(2022) 326 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

dotyczące wykonania uprawnień przekazanych Komisji na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

dotyczące wykonania uprawnień przekazanych Komisji na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności

1. Wprowadzenie

Niniejsze sprawozdanie sporządzono w celu wypełnienia obowiązku nałożonego na Komisję na mocy art. 51 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie informacji na temat żywności")[1]. Rozporządzenie w sprawie informacji na temat żywności określa ogólne zasady, wymogi i zakresy odpowiedzialności dotyczące informacji na temat żywności, a w szczególności etykietowania żywności. Podawanie informacji na temat żywności musi służyć wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów oraz bezpiecznego stosowania żywności, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań zdrowotnych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i etycznych.

W art. 51 ust. 2 rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności uprawniono Komisję do przyjmowania aktów delegowanych w kwestiach, o których mowa w następujących przepisach:

- art. 9 ust. 3: Aby zapewnić konsumentom korzystanie z innych środków wyrażania, Komisja może ustanowić kryteria, na których podstawie jedna lub więcej obowiązkowych danych szczegółowych może być wyrażana za pomocą piktogramów lub symboli zamiast słownie lub liczbowo. W tym kontekście należy zapewnić taki sam poziom informacji jak w przypadku słów i liczb oraz uwzględnić dowody jednolitego zrozumienia ich przez konsumentów.
- art. 10 ust. 2: W celu zapewnienia konsumentom informacji na temat tej żywności oraz uwzględnienia postępu technicznego, rozwoju naukowego, ochrony zdrowia konsumentów lub bezpiecznego stosowania danego środka spożywczego Komisja może zmienić załącznik III, w którym określono dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe dotyczące szczególnych rodzajów lub kategorii żywności.
- art. 12 ust. 3: W przypadku lepszego dostosowania do niektórych obowiązkowych danych szczegółowych Komisja może ustanowić kryteria, na których podstawie niektóre obowiązkowe dane szczegółowe mogą być wyrażane innymi sposobami niż przez podanie na opakowaniu lub etykiecie. W takich przypadkach należy zapewnić taki sam poziom informacji dla konsumentów, przy uwzględnieniu dowodów jednolitego zrozumienia przez konsumentów i powszechnego korzystania przez nich z tych sposobów podawania informacji.
- art. 13 ust. 4: Komisja ustanawia kryteria dotyczące czytelności obowiązkowych danych szczegółowych, aby osiągnąć cele rozporządzenia. Z zastrzeżeniem art. 16 ust. 1 i art. 16

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

ust. 2 Komisja może również – w przypadku szczególnych rodzajów lub kategorii żywności – rozszerzyć o dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe wymóg, zgodnie z którym nazwa środka spożywczego, jego ilość netto oraz, w przypadku napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo – rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu znajdują się w tym samym polu widzenia.

- art. 19 ust. 2: Biorąc pod uwagę znaczenie, jakie dla konsumenta mają wykazy składników w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności, Komisja może w wyjątkowych przypadkach uzupełnić wykaz środków spożywczych, które nie muszą zawierać wykazu składników, o ile w wyniku pominięć konsument finalny lub zakłady żywienia zbiorowego nie zostaną nieodpowiednio poinformowani.
- art. 21 ust. 2: Komisja musi ponownie analizować i, w razie potrzeby, uaktualniać zawarty w załączniku II wykaz substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji w celu zapewnienia konsumentom lepszych informacji oraz uwzględnienia najnowszej wiedzy naukowej i technicznej.
- art. 23 ust. 2: Komisja może w odniesieniu do pewnych szczególnych środków spożywczych określić sposób wyrażania ilości netto inny niż w jednostkach objętości (litrach, centylitrach, mililitrach) w przypadku produktów płynnych i w jednostkach masy (kilogramach, gramach), aby zapewnić lepsze rozumienie przez konsumenta informacji na temat żywności podanych w etykietowaniu.
- art. 30 ust. 6: W celu uwzględnienia ich znaczenia Komisja może zmienić, poprzez dodanie lub usunięcie danych szczegółowych, wykazy danych szczegółowych dotyczące obowiązkowej informacji o wartości odżywczej, które mogą ją uzupełniać (art. 30 ust. 2); dotyczące informacji o wartości odżywczej informacje, które można powtórzyć (art. 30 ust. 3); treść dobrowolnych informacji o wartości odżywczej, jeżeli są one podawane na napojach alkoholowych o zawartości alkoholu niższej niż 1,2 % (art. 30 ust. 4); oraz treść dobrowolnych informacji o wartości odżywczej, jeżeli są one podawane na żywności nieopakowanej (art. 30 ust. 5).
- art. 31 ust. 2: Komisja może przyjąć współczynniki przeliczeniowe do obliczania ilości witamin i składników mineralnych, które mogą być podawane w informacji o wartości odżywczej w celu dokładniejszego obliczenia zawartości takich witamin i składników mineralnych w środkach spożywczych.
- art. 36 ust. 4: W przypadku, gdy podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze przekazują dobrowolne informacje na temat żywności na różnych podstawach, co może wprowadzać w błąd lub dezorientować konsumenta, w celu zapewnienia właściwego informowania konsumentów Komisja może dopuścić dodatkowe przypadki przekazywania dobrowolnych informacji na temat żywności oprócz tych, o których mowa w art. 36 ust. 3.
- art. 46 Z zastrzeżeniem przepisów art. 10 ust. 2 i art. 21 ust. 2, o których mowa powyżej, dotyczących odpowiednio zmian w załącznikach III i II, Komisja może dokonywać zmian w załącznikach w celu uwzględnienia postępu technicznego, rozwoju naukowego, zdrowia konsumentów lub potrzeby konsumentów w zakresie informacji.

2. Podstawa prawna

Na podstawie art. 51 ust. 2 rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 9 ust. 3, art. 10 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 13 ust. 4, art. 18 ust. 5, art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 23 ust. 2, art. 30 ust. 6, art. 31 ust. 2, art. 36 ust. 4 i art. 46 zostały przekazane Komisji na początkowy okres pięciu lat od dnia 12 grudnia 2011 r. Komisja musiała sporządzić sprawozdanie dotyczące wykonania uprawnień przekazanych na mocy rozporządzenia w sprawie informacji na temat

żywności nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy pięciu lat, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

W dniu 11 marca 2016 r. Komisja przyjęła pierwsze sprawozdanie z wykonania uprawnień przekazanych na podstawie rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności[2]. W sprawozdaniu tym opisano przeprowadzone w tym okresie działania.

3. Wykonywanie przekazanych uprawnień

W okresie od dnia 11 marca 2016 r. do dnia dzisiejszego Komisja nie stwierdziła potrzeby skorzystania z uprawnień przekazanych na mocy rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności. Chociaż wszystkie przekazane uprawnienia pozostają właściwe, decyzja o nieskorzystaniu z nich wynika z regularnie przeprowadzanej starannej oceny dotyczących wskazanego okresu aspektów objętych przekazaniem uprawnień na podstawie informacji zwrotnych otrzymanych od organów krajowych, konsumentów i zainteresowanych stron oraz z uwzględnieniem doświadczenia zdobytego podczas wdrażania rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności.

W szczególności w art. 13 ust. 1–3 rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności ustanowiono wymogi dotyczące przedstawiania obowiązkowych danych szczegółowych, tak aby były one dobrze widoczne, wyraźnie czytelne i, w stosownych przypadkach, nieusuwalne. W szczególności, aby zapewnić czytelność danych, w art. 13 ust. 2 i 3 oraz załączniku IV do rozporządzenia określono wymogi dotyczące minimalnego rozmiaru czcionki z uwzględnieniem powierzchni materiału. „Czytelność" zdefiniowana w art. 2 ust. 2 lit. m) rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności odnosi się również do innych aspektów prezentacji, takich jak odstępy między literami, odstępy między wierszami, grubość linii pisma, barwa czcionki, rodzaj czcionki, stosunek szerokości liter do ich wysokości oraz kontrast między pismem a tłem. W tym kontekście, aby osiągnąć cele rozporządzenia, w art. 13 ust. 4 rozporządzenia upoważniono Komisję do ustanowienia dodatkowych kryteriów dotyczących czytelności obowiązkowych danych szczegółowych. W wyniku wdrożenia art. 13 ust. 1–3 rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności nie uzyskano dotychczas żadnych dowodów na to, że obowiązujące przepisy nie wystarczają, aby zagwarantować wyraźną czytelność obowiązkowych danych szczegółowych. Biorąc pod uwagę ogólny cel, jakim jest osiągnięcie właściwej równowagi między ochroną konsumentów a elastycznością umożliwiającą podmiotom prowadzącym przedsiębiorstwa spożywcze sprawne prowadzenie działalności, Komisja nie uznała za stosowne, aby we wskazanym okresie skorzystać z przyznanego uprawnienia do wprowadzenia dodatkowych wymogów dotyczących czytelności obowiązkowych danych szczegółowych.

Ponadto na podstawie art. 21 ust. 2 rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności Komisja musi systematycznie analizować zawarty w załączniku II wykaz substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji. W wyniku takiej ciągłej oceny Komisja aktualizuje ten wykaz, gdy zaistnieje taka potrzeba, w celu zapewnienia konsumentom lepszych informacji oraz uwzględnienia najnowszej wiedzy naukowej i technicznej. Zgodnie z tym przepisem Komisja ściśle monitorowała we wskazanym okresie

[2] Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady na temat wykonania uprawnień przekazanych Komisji na mocy rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. COM (2016) 138 final.

sytuację w odniesieniu do substancji lub produktów, które mogą powodować alergie lub reakcje nietolerancji i nie zgromadziła żadnych dowodów wskazujących na potrzebę podjęcia dalszych kroków w celu zmiany załącznika II do rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności.

Jak poinformowano w sprawozdaniu Komisji z dnia 11 marca 2016 r. w sprawie wykonania uprawnień przekazanych Komisji, art. 18 ust. 5 rozporządzenia w sprawie informacji na temat żywności został zniesiony w dniu 1 stycznia 2018 r.

4. Wniosek

Od dnia 11 marca 2016 r. Komisja nie wykonywała uprawnień przekazanych jej na mocy rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Komisja zwraca się do Parlamentu Europejskiego i Rady o przyjęcie do wiadomości niniejszego sprawozdania.